

Összemosolyogtak.

— Olyan különös ez, nem? — mondta halkán Jancsi.

— Igen — lehelte Juliska. Tűnődött, s szemét egy kissé elfordította, hogy még jobban tűnődhessen.

Jancsinak torkára szaladt a nyál, köhögött.

Juliska, mint aki először találkozik egy érzéssel, s gyermekké válik előtte, bátortalanul megkérdezte:

— Ugye, mi most...?

— Igen — felelte Jancsi, s hangosat nyelt.

Juliska szemébe mélyedt, s megnyugodott: szemebogarában egyetlen nap-szemüveges férfit, egyetlen csillagos hadnagyot sem látott, — tiszta volt, kék, mint kinn az ég, s csak őt tükrözte most, senki mást.

A nap most bukott a templom mögé, egy cseppet bosszúsan, mert senki sem figyelt rá. A cselédleány behozta a csészéket. A szoba lágyabb lett, szürkébb, otthonosabb.

Öt óra sem volt még.

(1941)

APRÓ ÖRÖMÖK FELÉ

*A körtefaágon egy cica alszik,
vörös bundája fényes, rásüt a nap.
És kutyánk, mert a csaholást megunta,
békén hever a nyíló rügyek alatt.*

*Fejszémre támaszkodom, nézem őket.
A háttér: házak, fák s a falu tornya.
És mögöttük a domb háta sövényül.
Egy mérföld, s mintha száz lépésre volna.*

*Az égen darab felhők, mind fehérek.
Mintha egy nyáj ballagna ott, legelve.
Arcon legyint, hajamba túr a szellő.
Harmónika szól. — Mintha mese lenne.*

*Nézem a fákat. Rám nevet a nap.
Tág mellel szedem a könnyű levegőt.
Fejszém megvillan. És a konok tuskó
recsegve hasad szét a lábam előtt.*

Hegedűs László